

Een roep om hulp in de nood

Ds. J. IJsselstein - Markus 9:1-29

Liturgie:

Psalm 141:1,9

Lezen Markus 9:1-29

Psalm 35:1,9,13

Psalm 145:6

Psalm 34:2,3

Gemeente, in deze dienst van voorbereiding op het Heilig Avondmaal -dat zo de Heere wil, aanstaande zondag in ons midden bediend zal worden- wil ik uw aandacht vragen voor de geschiedenis die u is voorgelezen uit Markus 9.

Onze tekst vindt u in Markus 9, daarvan het 24e vers. Daar lezen we het Woord van God als volgt:

En terstond de vader des kinds, roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heere! kom mijn ongelovigheid te hulp.

Het thema voor de voorbereidingspreek van vanmorgen luidt:

Een roep om hulp in de nood.

Er zijn twee aandachtspunten:

1. De aanleiding tot die roep

2. De inhoud van die roep

Als eerste dus:

1. De aanleiding tot die roep

Wat een rumoer! Het is nog maar *één* dag na de verheerlijk op berg. Daar klonk het vanuit de hemel: Deze is Mijn geliefde Zoon! Hoort Hem...

Maar *nu...*, nu de Heere Jezus terug komt van die berg der verheerlijking: Kijk toch eens...! Wat een onrust!

Kijk, daar beneden aan de berg, daar is een felle *discussie* aan de gang tussen de negen discipelen die niet meegegaan zijn op de berg aan de ene kant, en de Schriftgeleerden aan de andere kant.

En, terwijl Jezus de berg af loopt, wordt Hij opgemerkt door de menigte. Ze zien Hem, ze zijn *verbaasd*, en ze *rennen* op Hem af.

Hoe zal dit aflopen?

Wat is er toch aan de *hand*?

Iemand heeft zijn enige zoon gebracht. Hij is bezeten door de duivel. Maar *Jezus* was er niet. Dan maar naar de discipelen, die er nog wel zijn.

En zo heeft deze vader zijn zieke zoon gebracht bij de negen discipelen die achtergebleven waren. Zij hadden immers *macht* gekregen, om de duivelen uit te werpen!

Maar... ze konden hem *niet* genezen! En nu, nu wrijven de Schiftgeleerden hen dat eens goed in! *Zie* je wel, jullie *dachten* wel dat je dat ook zou kunnen, maar jullie *kunnen* dat niet! Kijk maar!

Maar dan is daar onverwacht Jezus. Hij neemt het *op* voor Zijn discipelen, en zegt tegen de Schriftgeleerden: Wat *twist* u met dezen?

Voordat zij antwoord kunnen geven, komt de vader van het kind naar voren. Leest u maar mee in vers 17 en 18: *En een uit de schare, antwoordende, zeide: Meester, ik heb mijn zoon tot U gebracht, die een stommen geest heeft. En waar hij hem ook aangrijpt, zo scheurt hij hem, en schuimt, en knerst met zijn tanden, en verdort; en ik heb Uw discipelen gezegd dat zij hem zouden uitwerpen, en zij hebben niet gekund.*

Ik heb hem *tot U* gebracht. Ik heb hem *tot U* gebracht. Mijn enige kind. Zoals de Kananese vrouw aan de voeten van Jezus kwam met de nood van haar enige dochter. Vaders, dit is wat u ook *doen* moet met uw zoon, met uw kind, waar u zoveel *zorgen* om heeft. Brengt hem aan de voeten van Christus. Daar is raad, voor de dodelijke kwaal van uzelf, en van uw kind.

Hij heeft een stomme geest, hij *grijpt* hem en *scheurt* hem. Hij *schuimt*, hij *knerst* met de tanden en hij *verdort*...

Wat is er toch met die jongen?

Hij heeft aanvallen. Dat is duidelijk. Hij wordt gescheurd, hij verstart, verkrampt, hij heeft stuip trekkingen, hij knerst met zijn tanden, het schuim staat op zijn mond, en dan... dan verslapt hij, hij verdort, hij valt.

U zegt, nou, dat is duidelijk. Die jongen heeft een vallende ziekte, die heeft gewoon epilepsie.

Ja, maar, er is *meer* aan de hand. Want hij is ook doof. En hij kan ook niet praten. Hij is doofstom. Maar, *meest* van alles, hij is bezet door een boze geest. Kijkt u maar in vers 25. Daar staat: *gij, stomme en dove geest!*

Hij heeft dus niet gewoon epilepsie (trouwens een heel vervelende kwaal), hij heeft niet gewoon een vallende ziekte, maar de *duivel* gooit hem op de grond!

Hij is niet gewoon doofstom (hoe erg dat handicap ook is), maar de *duivel* stopt zijn oren dicht, de *duivel* snoert hem de mond!

Wat is het antwoord van de Heere Jezus? Leest u maar mee in vers 19: *En Hij antwoordden hem, en zeide: O ongelovig geslacht, hoe lang zal Ik nog bij ulieden zijn, hoe lang zal Ik u nog verdragen? Brengt hem tot Mij.*

O, ongelovig geslacht.

Wie bedoelt de Heere Jezus eigenlijk? Ik denk: alle omstanders.

In de eerste plaats de *discipelen*. Ze konden die stomme en dove geest niet uitwerpen door hun ongelof! O, ongelovig geslacht.

Maar ook de *Schriftgeleerden*. Zij hadden geen medelijden, alleen maar leedvermaak.

En wat te denken van de *menigte*? Het ging hen alleen om de tekenen. Ze zochten spektakel!

Maar het woord van de Heere Jezus geldt niet in de laatste plaats ook de *vader* van deze jongen. Het ontbrak hem aan *geloof!*

Brengt hem tot Mij. Nogmaals, vaders, hier is het beste advies voor u in moeilijke momenten! Voor uzelf, voor uw jongen. *Brengt hem tot Mij.*

En dan volgt vers 20: *En zij brachten denzelven tot Hem; en als hij Hem zag, scheurde hem terstond de geest; en hij vallende op de aarde, wentelde zich al schuimende.*

Als die stomme en dove geest Jezus ziet (en dan ziet u het *nog* duidelijker: dit is geen gewone epilepsie), dan komt *weer* zo'n aanval. De jongen valt, hij rolt over de grond, het schuim staat op zijn mond!

Het is alsof de duivel Jezus tart, alsof hij Hem uitdaagt. Alsof hij voelt, dat hij nog maar een kleine tijd heeft!

Daarom zijn de aanvallen van de duivel zo heftig in het leven van hen die tot Christus worden geleid. De duivel voelt dat zijn vangst hem wordt ontnomen. Hij voelt dat zijn buit wordt geroofd!

Zeg, vader, hoe lang is al zo? Leest u maar mee in vers 21 en 22: *En Hij vraagde zijn vader: Hoe langen tijd is het, dat hem dit overkomen is? En hij zeide: Van zijn kindsheid af. En menigmaal heeft hij hem ook in het vuur en in het water geworpen, om hem te verderven; maar zo U iets kunt, wees met innerlijke ontferming over ons bewogen, en help ons.*

Het klinkt als een vraag van een dokter. Vertel me eens wat meer over die kwaal? Hoe is dat zo gekomen?

Maar deze Dokter doet het niet om de kwaal te weten komen, immers Hij kent die kwaal door en door. Maar deze Dokter stelt vragen om de *patiënt* de kwaal onder ogen te brengen. De ernst van de kwaal, het dodelijke van de kwaal! Opdat straks, het wonder van de genade des te groter zal zijn!

Daarom worden wij allen, in deze week van voorbereiding, opgeroepen onze zondekwaal te overdenken. We worden opgeroepen ons voor God te verootmoedigen, onszelf te mishagen. Opdat genade temeer zou schitteren!

Wat een kwaal! Dit is geen gewone vallende ziekte! Nee, de duivel werpt deze jongen in het water, de duivel gooit hem in het vuur! Hij heeft zijn dood op het oog...

Daar ziet u trouwens het gevaar, als u nog onbekeerd bent. De duivel heeft maar één ding op het oog! En dat is: uw dood!

Wat een kwaal, maar tegelijkertijd: *wat* een aanhouden!

De vader van de jongen *voelt* het: het is niet hopeloos, er is een sprankje van hoop! *Zo U iets kunt, wees met innerlijke ontferming over ons bewogen en help ons!*

Hoort u het, vaders? Wees met innerlijke ontferming over *ons...* bewogen en help ons...! Ons! Zo mag ook *u* met uw zoon, met uw kind tot Jezus gaan. Heere, help *ons!*

Gemeente, de melaatse, van wie we lezen in Markus 1, zegt tegen de Heere Jezus: *Indien U wilt(!), U kunt mij reinigen.*

Maar deze vader zegt iets *anders*. Hij zegt: *Zo U iets kunt(!), wees met innerlijke ontferming over ons bewogen, en help ons.*

Als U het kunt, als U kracht hebt... Met andere woorden, het *ontbreekt* hem aan geloof in Jezus' *macht*.

Misschien is dat ook wel zo bij u, in deze week van voorbereiding. Als U het *kunt*, Heere, doet U dan alstublieft het onmogelijke. Breng me dan toch Zelf aan Uw tafel?

Maar luister eens naar het antwoord. De Heere draait het om! Het is niet de vraag of *Ik* het kan! De vraag is, of *u* het gelooft!

Het is een liefdevolle, geduldige, bijna stilzwijgende bestraffing. *Zo u kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk dengene die gelooft.*

Met andere woorden: het ligt niet aan *Mij*, maar het ligt aan *u*...

En tegelijkertijd: wat ligt daar ook een *aanmoediging* in! Dit wakkert het verlangen van deze vader, meer dan ooit aan. Als u Mijn Woord, als u Mijn belofte *gelooft*, dan is *alles* mogelijk! Zelfs wat on-mogelijk lijkt!

En dan? Dan kan het niet anders, dan stort deze vader zijn hele hart uit! Met tranen in zijn ogen, roept hij het uit: *Ik geloof, Heere! Kom mijn ongelovigheid te hulp!*

Ik ben ten volle overtuigt van Uw macht en van Uw medelijden. Zelfs mijn ongeloof kan U, Heere, niet hinderen!

Ik geloof, Heere! Maar *help* me! Kom mijn ongelovigheid te hulp!

In het Grieks staat er eigenlijk een soort van continue vorm: Kom, Heere, ogenblik bij ogenblik, dag bij dag, mijn ongelovigheid te hulp. Vandaag, morgen, zondag, iedere dag! Dit is, gemeente, geen hulp die we alleen in een week van voorbereiding nodig hebben. Dit is de hulp die wij altijd nodig hebben, dag in, dag uit! *Kom mijn ongeloof te hulp!*

En dan komt heel die menigte in beweging! Let op! Nu gaat het gebeuren. Ze dringen! Ze gaan rennen! Wat een tumult!

En Jezus bestrafte de onreine, de dove en stomme geest: *Ik beveel u, ga uit van hem, en kom niet meer in hem.*

Ga uit hem, ga weg! En kom nooit meer terug!

En hij *ging* uit. Hij *ging* uit, *roepend!*

Een *schreeuw*... Een *alles* doordringende roep... Een *schrille* kreet...

Oh, *kijk* toch! De jongen valt op de grond, al schokkend, schuimend, knarsetandend, en... dan is het stil..., doodstil..., ademloos stil....

Ademloos kijken mensen toe... Hij is... dood...!

Maar Jezus grijpt hem bij de hand en zet hem overeind. En hij staat op, levend en gezond.

Ons tweede aandachtspunt:

2. De inhoud van die roep

Laten we, gemeente, nu wat meer gaan letten op de inhoud van vaders roep. Leest u nog even met mij mee in vers 24: *En terstond de vader des kinds, roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heere! kom mijn ongelovigheid te hulp.*

Hier zien we, gemeente, een duidelijk voorbeeld van het ware, het echte, het oprechte komen tot Christus. Hier zien we een voorbeeld van oprecht, van echt, van waar geloof.

U zegt, waaruit blijkt die oprechtheid, die echtheid dan?

In ieder geval uit twee dingen. In de eerste plaats uit het feit dat de nood van deze jongen de nood van deze vader is geworden. Maar in de tweede plaats vooral ook uit het feit dat deze vader zijn eigen *ongeloof* niet verbergt.

Hier ligt, gemeente, een toets voor uw zelfkennis, juist in deze week van voorbereiding.

Waar zoekt u het ongelooft?

Zoekt u het *buiten* de kerk? Bij uw burens, die nooit naar de kerk gaan?

Zoekt u het bij de menschen bij u *in de bank*, die afblijven van het Heilig Avondmaal?

Zoekt u het bij degene die *naast u* aan de avondmaalstafel plaatsneemt?

Of... zoekt u het ongelooft, vol vertwijfeling, bij *uzelf*?

‘Heere, U kent mijn *hart!* U hebt me een blik gegund in mijn hart, maar meer nog: U weet veel beter dan ik, wat leeft in mijn hart! Ik zal en wil Uw werk in mijn leven niet ontkennen. Dat U in mijn leven kwam. Dat ik niet verder kon zonder U. Dat zonde zonde werd, en schuld schuld. Dat er droefheid kwam in hart over de zonde, een droefheid, een heimwee naar U.

Ik kan en wil niet ontkennen dat ik een Zaligmaker nodig kreeg! Dat Christus me dierbaar, onmisbaar, ja, alles geworden is.

Maar... zou het wel waar zijn? Zou het geen inbeelding zijn? Zou het niet gewoon opvoeding zijn? Zou het wel echt zijn? Want, o, mijn ongelooft! Ik zal nog in een van deze dagen als een huichelaar openbaar komen.’

Waarom toch, zult u zeggen, zoveel twijfel en strijd in het hart van hen die God zoeken?

Omdat ze weten wat er leeft hun hart!

De huichelaar roept, liefst in het openbaar, en met veel zelfverzekerdheid: ‘ik *geloof*, punt! En ongelooft, dat is zonde!’ En hij heeft nog gelijk ook. Maar de bron waaruit die gedachte opkomt is fout. Het is de bron van zelfverzekerdheid!

Maar de oprechte zegt, liefst *in stilte* tegen de Heere: ‘Kijk toch, Heere, in mijn hart!

Hoeveel ongelooft! Doorgrond en ken mijn hart. O Heer’. Bedrieg ik me niet? Beeld ik het me niet in? Is het niet alleen opvoeding?’

De huichelaar twijfelt niet! Hij verstopt zichzelf, en ook zijn ongelooft, en roept: ik *geloof!*

Maar de oprechte Godzoeker (kom, leg uw hart er eens naast), de oprechte Godzoeker zucht in stilte voor God: ‘Heere, help me toch...! Mijn ongelooft! Ben ik geen verrader? Is het wel oprecht. Is het wel waar?’

De oprechte komt tevoorschijn in een week voorbereiding, en zegt: ‘Heere, kijk maar in mijn hart. U mag alles zien en weten. U ziet ook alles en weet ook alles. Hoe veel zonde! Hoe weinig liefde! Hoe veel ongelooft! Doorgrondt U mijn hart. Schijnt U maar met Uw licht in mijn hart!’

Dat is een kenmerk van verborgen oprechtheid voor God, deze bede: *Beproof vrij van omhoog, mijn hart, dat voor uw oog, Alwetende, steeds open lag.*

Denkt u ook maar aan wat staat in Johannes 3: *Want een iegelijk, die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden. Maar die de waarheid doet, komt tot het licht(!), opdat zijn werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn.*

De huichelaar is tevreden met zijn hart. ‘Kijk, Heere!’ Liever nog: ‘kijk mensen! Ik geloof. Ik kom tot het Avondmaal om te belijden dat *ik* geloof!’ Maar de oprechte zucht: ‘Heere, kijk toch! Mijn hart is zo doods, zo koud, zo vol ongeloof, zo vol twijfel! Als U mij roept tot het Avondmaal, dan zal ik wel komen, maar dan... met belijdenis van mijn *ongeloof!*’

Gemeente, dit is een kenmerk van het ware komen tot Christus. We komen, als de Heere ons trekt, met in ons hart een diep en pijnlijk besef van ons onvermogen en van ons ongeloof.

De oprechte gaat gebukt onder de last van de zonde. Dat doet ons zo vaak tobben, zo vaak rusteloos werken, tot we er moe van worden. De oprechte gaat gebukt onder de last van zijn ongeloof.

Want dat ongeloof, dat is de grootste zonde! Daarmee doe we de Heere zoveel verdriet. Daarmee doen we de Heere zoveel onrecht. Die achterdocht naar Zijn woorden, naar Zijn beloften, naar Zijn liefde. Dat doet in het verborgen uitroepen: O, Heere, vergeef me toch mijn ongeloof!

Dat ongeloof brengt Gods kinderen ook in groot gevaar. Het ontnemt ons ook zoveel zegen, dat we de Heere niet geloven op Zijn Woord. God zegt: ‘Ik kan, en wil, en zal in nood.’ Maar ik zeg: ‘Heere, ik kan het niet geloven.’ Wat beroven we onszelf dan vaak van de zegen.

En wat geeft het ongeloof toch handvatten aan de satan om ons te kunnen treffen. Als we het schild van het geloof niet dragen, dan treffen zijn pijlen diep in onze ziel.

Het ongeloof verhindert ook de opwas in de genade. Het is als een worm die knaagt aan onze wortel. Daardoor missen zoveel van Gods kinderen ook de vrede en de blijdschap van het geloof.

Het is ook de wortel van zoveel geestelijke armoede. We maken ons zorgen om de dingen van deze tijd, terwijl God toch beloofd heeft ons met Vaderlijke zorg en liefde te omringen? We zijn bevreesd voor de dood, terwijl Hij toch gezegd heeft: ‘vrees niet, Ik ben met u!’

En, wat kunnen door ongeloof ook niet verdwalen in de zonde.

O, de zonde van ongeloof, is zonder twijfel de grootste zonde.

Is deze zonde, gemeente, uw last? Is dit uw kwaal?

Of zegt u: ‘nee, hor, geen last van! Ik geloof!’

Dat klinkt als eigen roem! En eigen roem stinkt.

De oprecht gelovige kent een strijd in het leven. Die kent een strijd tussen vlees en geest, een strijd tussen geloof en ongeloof! En... zoekt het ongeloof vooral bij zichzelf!

Als u het ongeloof bij een ander zoekt, en niet bij uzelf... Als u roemt in geloof, zonder ooit de last te voelen van uw ongeloof... Dan bent u in het beste geval mijlenver van uw plaats, maar het is eerder te vrezen en meest waarschijnlijk dat u het ware geloof mist!

Is *dit* de taal van uw hart? ‘Heere, ik geloof. Ik kan, ik wil Uw werk niet ontkennen. Maar, Heere, *kom mijn ongelovigheid* te hulp!’

Mag ik u trouwens ook vragen om wel naar de *keerzijde* te kijken?

Niet alleen naar uw ongelooft, maar ook naar wat Heere *wel* wilde werken? Dat zwakke geloof, dat u niet durft ontkennen, dat mag u niet verachten. Als de Heere in uw leven wilde werken, mag u dat niet ontkennen. U mag, als de Heere in uw leven kwam, niet in het tegendeel vervallen en zeggen: ‘ik geloof niet...!’

Daarmee doet u de Heere echt onrecht, echt oneer aan. En u brengt uzelf ongetwijfeld ook in grote moedeloosheid en twijfel, als u het werk van God in uw leven ontkent en met een vlot gebaar van tafel veegt.

Beter is het om de Heere te danken, om te bidden om opwas in de genade, en om de middelen te gebruiken, die God ingesteld heeft om het zwakke geloof te versterken.

Maar, wat moet u dan toch *doen* met dat ongelooft? Waar moet u toch heen gaan met dat ongelooft?

Wat moet u doen, met die kwaal waar al Gods kinderen last van hebben? Want zoek toch in de Bijbel of er ooit een kind van God geweest is, dat geen last had van ongelooft. De, om zo te zeggen, groten in het geloof: Abraham, David, Jeremia, Petrus, ze hadden allemaal last van die zelfde geestelijke kwaal, van ongelooft.

Maar, wat moet u dan toch *doen* met dat ongelooft? Waar moet u toch *heen* gaan met dat ongelooft?

a. In de eerste plaats moet u *naar God Zelf toe*.

Naar God de Alwetende. Doorgrond en ken mijn hart, O Heere. U weet alle dingen.

‘Heere, kijk maar in mijn hart. Ik schuw Uw licht niet. Graaf maar in mijn hart. Ik zal het niet verbergen. Al mijn zonde, al mijn ongelooft! Zo ben ik, voor U!’

Waar moet u heen met uw ongelooft? In de eerste plaats naar God Zelf.

b. In de tweede plaats naar *het Woord van God*.

Toets u, gemeente, in deze week van voorbereiding, aan het *Woord*, aan de belijdenis en aan het formulier. U hoeft de duivel niet de eer te gunnen, dat hij u persoonlijk de kenmerken van het ware geloof mag influisteren. Daar is een betere plaats: het *Woord!* En met dat Woord in uw hand, gaat de duivel op de loop!

Dit zijn de kenmerken van het ware geloof. Ze komen op uit het Woord, u leest ze in onze belijdenis en ook in het avondmaalsformulier: Een *hartelijke droefheid naar God*, over de zonde, over het ongelooft. Kom, kijk eens in uw hart. Kent u dat? Weet u daar van?

Een hartelijke droefheid naar God, en *honger*. Honger en dorst naar de gerechtigheid van Christus. Kent u dat? Weet u daar van?

Want, zegt het formulier: *Want wij komen niet tot dit Avondmaal om daarmede te betuigen dat wij in onszelf volkomen en rechtvaardig zijn; maar integendeel, aangezien wij ons leven buiten onszelf in Jezus Christus zoeken, zo bekennen wij daarmede dat wij midden in den dood liggen.*

Wij komen tot het Avondmaal met de belijdenis dat wij midden in de dood liggen. Wij komen tot het Avondmaal met de belijdenis van ons... *ongeloof*. En met de belijdenis dat we het leven, het geloof *buiten onszelf in Christus* zoeken.

Dus, waar moet u *heen* met uw levensvraag, met uw hartevraag? Waar moet u heen met uw ongelof? Naar God Zelf, naar het Woord, en...

c. Volgt u in de derde plaats toch het voorbeeld van deze vader. Hij kwam, roepend en met tranen. En, zegt Markus, *hij viel op de knieën voor Jezus*.

Met al uw vrees, uw twijfel, uw strijd, uw ongelof moet u bij Hem zijn. Voor Gods kinderen is er maar *één* weg om verlost te worden van bange vrees en twijfel, en dat is: *vluchten tot Christus!* vertroost mijn ziel in haar geweest, en zeg haar: Ik ben uw heil alleen!

d. En, kleinen in de genade, kleingelovigen, vrees toch niet! Als we zien op ons ongelof, dan kunnen angst en vrees ons hart vervullen: zou ik wel welkom zijn?

Maar deze Christus, Die de Gastheer is van het komende Avondmaal, roept juist vermoeide zondaren toe: *Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven*.

Ga toch in deze week met uw kwaal, met de kwaal van uw zonde, met de ziekte van ongelof tot Jezus. Hij zal als een deskundige dokter uw kwaal met zorg en liefde behandelen, hoewel, het genezingsproces van deze ongelofsziekte uw leven lang zal duren.

U mag, u moet, met al uw ongelof naar Christus gaan.

Daar ziet u tegelijkertijd nog een ander, onbedrieglijk kenmerk van genade. De oprechte gaat gebukt onder de last van het ongelof.

Maar de oprechte rust niet, klaagt niet alleen, maar *vlucht ook*. De oprechte vlucht met alle zonde en ongelof *tot Christus*.

Waarom? Ach, het kan niet anders. Er is in het hart een band gelegd met de Zaligmaker! De bedrieger, of die nu vroom is, ernstig, godsdienstig en treurig, of opgetogen en halleluja-roepend, *de bedrieger mist de band met de Zaligmaker*.

Die is nooit ontdekt aan zondesschuld, nooit verslagen in het hart, nooit gebroken van hart. Die heeft altijd met de vinger gewezen naar een ander, nooit naar zichzelf. De huichelaar is nooit alles kwijt geraakt: alle eigen vroomheid, alle werkeiligheid. Nooit is de vinger van de Heilige Geest gelegd bij de volkomen onwil, bij het volkomen onvermogen om te geloven. En daarom is er nooit plaats gemaakt voor het werk van Christus. Hij is nooit kostbaar, Hij is nooit onmisbaar geworden.

De Vriend van tollenaren en zondaren is alleen kostbaar in de ogen van tollenaars en zondaars. In de ogen van hen, die in hun verloren leven tot hun schrik moesten bemerken: ik kan... en wil... niet geloven!

Gemeente, is er in uw leven een band gelegd met de Zaligmaker? Ik bedoel geen knoop die u geknoopt hebt, maar ik bedoel een band die door God Zelf is gelegd in uw leven?

Omdat Hij in de nacht van uw tollenaarsbestaan Zijn licht liet schijnen op Zijn gewilligheid om in uw plaats staan te staan? In de plaats van zo een, zondaar, schuldenaar, rebel, opstandeling? Ik voor u...

Is dat geen onuitsprekelijk wonder? Ik... voor... u? Ik in uw plaats? In de plaats van u, schuldige zondaar, die niet wil, die niet kan geloven?

Als *dat* u tot een onbegrijpelijk wonder geworden is, dan kan het niet anders, dan is de zonde u een bittere droefheid, dan is het ongeloof u een last.

Dan kan het niet anders, dan is Christus u alles geworden, dan dorst uw hart naar Hem.

Dan kan het niet anders, dan hebt u een diepe afkeer gekregen van uw zonde en ongeloof.

En dat, gemeente, dat zijn nu precies de drie zaken die het Avondmaalsformulier noemt.

Leest u het thuis nog maar eens na.

Is er in uw leven een band gelegd met de Zaligmaker?

Misschien zegt u: 'Ja, die band is er. Dat durf ik niet te ontkennen. Heere, U weet alle dingen! Maar, zie toch, mijn ongeloof!'

Weest gewaarschuwd, u die God zoekt, u die de Heere vreest. De satan zal u, *juist* in deze week van voorbereiding, proberen te ziften als de tarwe! Want als de duivel, die deze jongen bezeten houdt, *Jezus ziet*, dan scheurt hij hem!

De duivel zal zelfbedrog belonen met vrede. Maar hij zal niet kunnen verdragen, dat een naar God en Christus hongerige ziel tot het Avondmaal komt.

De satan zal u proberen te ziften als de tarwe! Maar de Heere Jezus heeft gezegd: *Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude!*

Christus bewaart de Zijnen, ook, ja, juist in de hitte van de beproeving, als de satan hen benauwt. Juist de aanvallen van satan dringen ons te meer om te zeggen: Heere, U weet alle dingen! Heere, ja toch, ondanks alles: *ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp!*

Misschien zegt u: 'zoveel strijd, zoveel twijfel, zoveel ongeloof, zoveel zonde, kan dat wel met genade?'

Leg uw hart maar voor de Heere open: 'O, alwetende God, kijk maar in mijn hart. Is daar iets van Uw werk? U weet het toch, Heere, mijn verdriet, mijn smart over de zonde, mijn uitzien, mijn verlangen, mijn honger, mijn dorst naar U? U weet toch wat ik allemaal mis? Mijn leven zou zo anders moeten zijn. U weet toch van mijn liefdeloosheid, van mijn biddeloosheid?

Maar, Heere, ik kan niet zonder U! Als u me zou wegsturen, ik ben het waard. Maar tot wie moet ik dan heengaan?'

Kom, zoekers, zuchters, de Meester is daar en Hij roept u! *Juist u!* Want Hij roept belasten, Hij roept vermoeden. Hij roept tollenaars, Hij roept zondaars. Hij zoekt het verlorene. Hij zoekt mensen, die zuchten onder de last van hun zonde, die zuchten onder het juk van hun ongeloof. Hij zoekt mensen, die roepen: *Heere, wees mij zondaar genadig!*

En zij... zullen komen. God staat er Zelf voor in.

Zij zullen komen, zoals deze vader kwam: *roepend, met tranen.*

Met tranen van droefheid over hun ongeloof.

Met tranen van *blijdschap*, om de liefdevolle nodiging van Hem, die Zelf kracht geeft om te geloven, om te komen.

Dat geloof komt niet uit ons. Dat is *Gods* werk. Dat vinden we van onszelf nooit in onszelf. U kunt u in deze week van alle kanten proberen op te knappen. U kunt proberen te geloven, om u geschikt te maken voor het Avondmaal, om u geschikt te maken voor Jezus. Het zal niet gaan!

Maar wie met al zijn ongeloof vlucht tot Christus, die zal het ervaren, twee dingen:

Nooit is iemand geschikt voor Jezus

Maar *Jezus* is *geschikt* voor zondaren. Voor zulken, die roepen, die met tranen vallen aan Zijn voeten, zeggende: *Heere, ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp!*

Hij laat zulken nimmer schaamrood staan. Hij wendt op Zijn tijd hun lot!

Daarom, Godzoekers, houdt toch moed. God is getrouw, de Bron van alle goed.

Zo daal' Zijn kracht op u, in zwakheid neer.

Wacht dan, ja, wacht, verlaat u op de Heere.

Amen.

Slotzang Psalm 34:2,3:

Komt, maakt God met mij groot;
Verbreidt, verhoogt, met hart en stem,
Den nooit volprezen naam van Hem,
Die ons behoedt in nood.
Ik zocht in mijn gebed
Den HEER, ootmoedig met geweën;
Hij heeft mij in angstvalligheên
Geantwoord, mij gered.

Zij sloegen 't oog op God;
Zij liepen als een stroom Hem aan.
Hij liet hen nimmer schaamrood staan,
En wendde straks hun lot.
Hij die door smart op smart
Gedrukt werd, zond tot God zijn beê;
Terstond verdween 't ondraagbaar wee,
Uit zijn benepen hart.